

Zo raak je via de kabel in de ban van cricket

De kabel brengt de wereld bij je thuis. Massa's sport bijvoorbeeld met rissen reclame op de koop toe, maar tussen alle normale sporten door is daar opeens cricket via de BBC! Ik beken het meteen: cricket is in alle opzichten anders. Is dat de reden dat ik er aan verkocht ben sinds ik Graham Gooch zag staan batten?

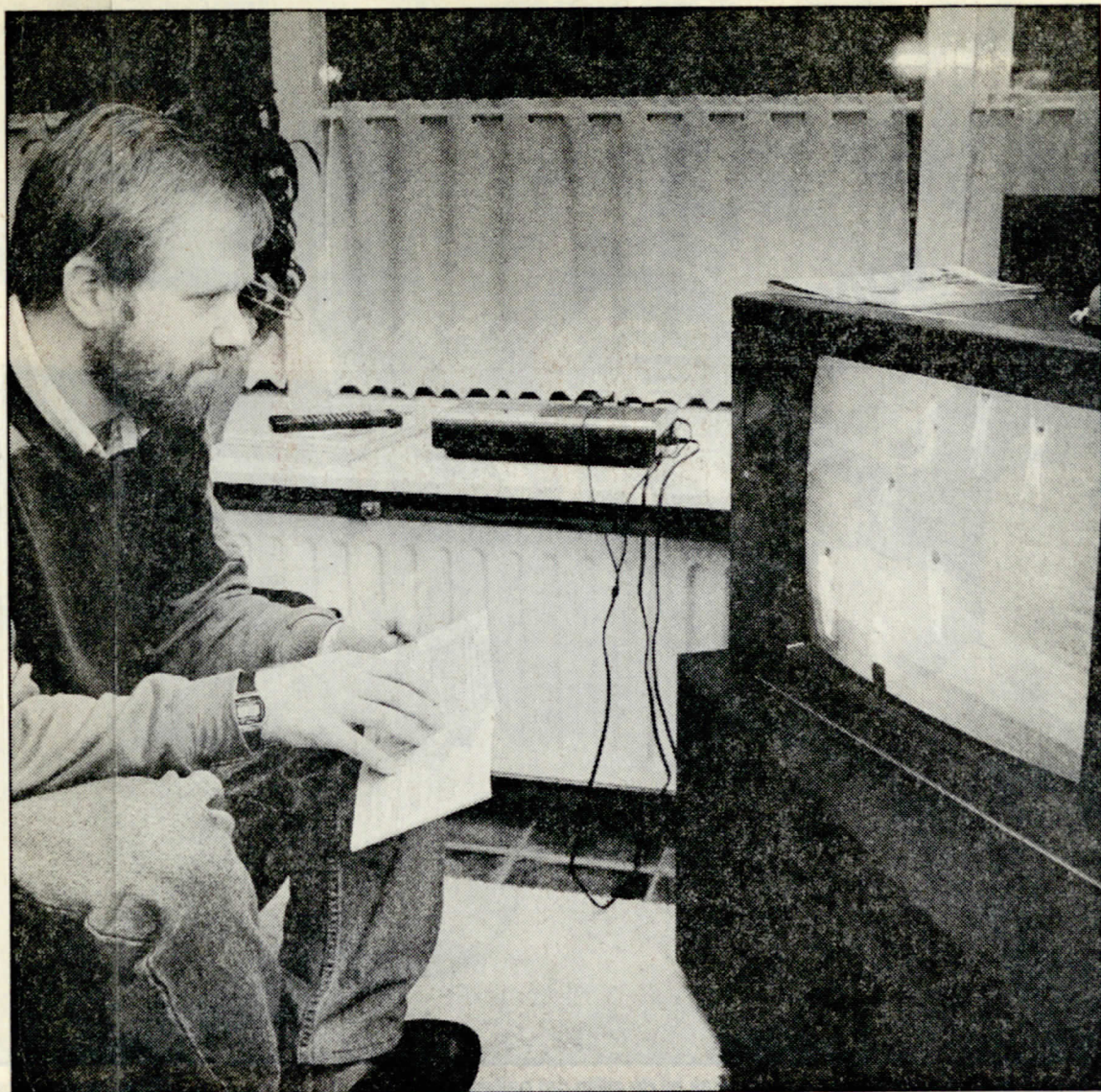
Ik had in de televisiegids gezien, dat de BBC veel tijd zou besteden aan de 'testmatch' tussen Engeland en India. Dat leek me een mooie gelegenheid om 'es aan cricket te ruiken. Verbijstering maakte zich van me meester, ik begreep niets van wat er op het veld gebeurde. Andere balsporten die ook op gras gespeeld worden zijn vrij makkelijk te volgen: er moet binnen zekere regels een bal in het doel worden gewerkt, door een korfje gegooid, over het net geslagen, op een zodanige manier dat de tegenstander hem niet kan retourneren. Maar bij cricket ligt het minder simpel.

Dat ik bij het slaan van Gooch binnenviel, bleek geen wonder want hij stond er uren achteren. De commentatoren merkten herhaaldelijk op dat hier iets spectaculairs aan de hand was en de BBC projecteerde telkens tabellen die dat bewezen. Het spel kwam hier op neer: de Indiërs stuurden een geregeld wisselende persoon op het middenperk (de pitch) af, die via een speciale werpbeweging een bal smeedt in de richting van Gooch, die gaf even geregeld een tik tegen de bal en dat was het begin van enig heen-en-weer draven. Als dat was afgelopen, verschenen nieuwe en hogere getallen in beeld en begreep ik dat Engeland verder was uitgeleden. Bij 333 was het plotseling voorbij zonder dat mij duidelijk was waarom en verdween Gooch

onder luid gejuich van het veld. Als grote aantallen Engelsen daar uitzinnig van worden terwijl je er als buitenstaander met je verstand niet bij kunt, is er maar één ding te doen: cricket leren begrijpen.

Stukken opnemen op de video, kijken en herhalen, langzamerhand dingen vaker zien en denken dat je iets herkent. Naar De Slegte voor een goedkoop boekje over cricket door Bob Farmer. Dat levert allerlei technische informatie op die bedoeld is voor degene die er meer kaas van gegeten heeft. Gelukkig kom ik zo ook achter het bestaan van de Koninklijke Nederlandse Cricket Bond en telefoneer (met behulp van 008 want de KNCB is van Den Haag verhuist naar Amstelveen) met het bondsbureau. Een vriendelijke dame zegt me toezending van een boekje met de volledige spelregels toe en dat komt na een paar dagen reikhalzend uitkijken. 'Een spelregelboekje waarin de regels op duidelijke en eenvoudige wijze zijn samengevat', schrijft Hans Koch in het werkje op paspoortformaat met 20 bladzijden tekst.

Met het boekje binnen bereik videobeelden bekijken en waarachtig, ik ga vooruit. Cricket gaat tussen twee partijen: de gooiers en de slaanders. Degenen die dat laatste doen (het batten), hebben maar twee man in het veld. Een van beiden is aan de beurt om de aangegooide bal weg te tikken net als bij honkbal en dan heen en weer rennen met de andere batsman, die de slagbeurt nu en dan overneemt. De veldpartij (de bowlers) heeft z'n hele elftal aan het werk en probeert een bal voor de stuit te vangen of een paaltje van het wicket (poortje) om te gooien. Als dat gebeurt, springt ieder een gat in de lucht; geen

■ Siemon Reker heeft de afgelopen dagen heel wat uurtjes voor de tv doorgebracht om op de hoogte te blijven van de testmatch tussen de cricketers van Engeland en Australië.

Foto: Frigo Fotopers

voorschrift, maar regel is het wel. Elke keer dat een battende persoon de overzijde bereikt, scoort hij een 'run' en dat telt voor één punt. Betere klappen leveren meer punten op.

Na een tijdje worstelen krijg ik genoeg van dat kleine KNCB-boekje: de toon tegen kinderen, de fouten in de tekst, maar vooral de onvolledigheid wekt voldoende ergernis om nog eens met de bond te bellen. De dienstdoende meneer raadt mij aan naar wedstrijden te gaan en daar te vragen als ik de regels beter wil leren kennen. Maar er is toch zeker wel een boek, een officieel reglement? Na enig aandringen (ik moet maar naar een sportboekhandel in Haarlem gaan) krijg ik de toezegging dat mij het officiële Engelse boekje zal worden toegestuurd.

Als dat een weekje later bezorgd wordt, ben ik uit de problemen: The Laws of Cricket (1980 Code) van de Maryle Bone Club vormt nu het antwoord op

al mijn vragen. Ik ben in een klap van zes runs verslingerd geraakt aan het cricket-kijken en dat verruimt de blik soms verrassend. Als inspecteur Morse moordzaken rond een cricket-tournee aan het oplossen is, zie ik nu net zo direct als vroeger alleen maar bij tennissende acteurs dat een speler er geen klap van kan. In enkele weken tijd is mijn kenniskring uitgebreid met Allan Lamb, Robin Smith, Mike Atherton, Angus Fraser, Eddie Hemmings en andere groten van het Engelse cricket. Ook Tendulkar, Azaruddin, Shastri en andere Indiërs herken ik zo als ik ze op straat tegenkom.

Ik heb misschien nog maar de helft door van die fascinerende sport, maar ik kijk dagelijks even op de Engelse teletekst (Ceefax 340 en volgende) of er nog nieuws is van het front. De conclusie is, dat de kabel ervoor zorgt dat we spoedig naar Engeland met vakantie moeten om

zo'n partij in het echt bij te wonen. Dan toch maar een keer aan de verkeerde kant van de weg rijden.

Er is trouwens nog een andere oplossing. De Cricketbond stuurde bij de tweede zending niet alleen de Laws, maar ook het KNCB-jaarboekje 1990. Mijn verrassing was groot toen ik zag dat er zelfs een district Noordoost-Nederland is! Maar het toppunt werd bereikt op bladzijde 32. Tot de leden van de Koninklijke Nederlandse Cricket Bond behoort ook de in 1985 opgerichte CCC Siddeburen. Sibboeren? Siddeburen, jazer. De bereikbaarheid luidt volgens de opgave in het jaarboekje aldus: 'Siddeburen op de kaart opzoeken. Vragen naar ijsbaan of cricketveld, iedereen weet het.' De kabel verandert mijn wereld? Hij brengt me het komende voorjaar eerst naar Siddeburen, dank zij die onvolprezen BBC.

SIEMON REKER